ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 13ης Νοεμβρίου 2001 *

Στην υπόθεση C-430/00 P,

Anton Dürbeck GmbH, με έδρα τη Φρανκφούρτη επί του Μάιν (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον G. Meier, Rechtsanwalt,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 19 Σεπτεμβρίου 2000 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-252/97, Dürbeck κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3031, και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τους K.-D. Borchardt και C. van der Hauwaert, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

το **Βασίλειο της Ισπανίας,** εκπροσωπούμενο από την R. Silva de Lapuerta, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

και

τη **Γαλλική Δημοκρατία,** εκπροσωπούμενη από τον G. de Bergues και την C. Vasak,

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, προεδρεύοντα του τρίτου τμήματος, J.-P. Puissochet και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 21 Νοεμβρίου 2000, η εταιρία Anton Dürbeck GmbH (στο εξής: Dürbeck ή αναιρεσείουσα) άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 19 Σεπτεμβρίου 2000 το Πρωτοδικείο στην υπόθεση T-252/97, Dürbeck κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. II-3031, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της με αίτημα τη μερική ακύρωση της αποφάσεως της 10ης Ιουλίου 1997 για τη θέσπιση μεταβατικών μέτρων υπέρ της προσφεύγουσας στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα της μπανάνας (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

2 Όσον αφορά το νομικό πλαίσιο, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε τα ακόλουθα:

«1 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της μπανάνας (ΕΕ L 47, σ. 1), υποκατέστησε, με τον τίτλο IV, στα διάφορα εθνικά συστήματα ένα κοινό σύστημα εμπορικών συναλλαγών με τις τρίτες χώρες.

2 Κατά το άρθρο 17, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 404/93:

"Για κάθε εισαγωγή μπανάνας στην Κοινότητα απαιτείται η προσκόμιση πιστοποιητικού εισαγωγής το οποίο εκδίδεται από τα κράτη μέλη μετά από αίτηση του ενδιαφερόμενου, ανεξάρτητα από τον τόπο εγκατάστασής του στην Κοινότητα, με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων που έχουν προβλεφθεί για την εφαρμογή των άρθρων 18 και 19."

3 Το άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 404/93, όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 3290/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με τις προσαρμογές και τα μεταβατικά μέτρα στον τομέα της γεωργίας που είναι αναγκαία για την εφαρμογή των συμφωνιών οι οποίες έχουν συναφθεί στο πλαίσιο των πολυμερών εμπορικών διαπραγματεύσεων του Γύρου της Ουρουγουάης (ΕΕ L 349, σ. 105), προέβλεπε το άνοιγμα δασμολογικής ποσοστώσεως 2,1 εκατομμυρίων τόνων καθαρού βάρους για το έτος 1994 και 2,2 εκατομμυρίων τόνων καθαρού βάρους για τα επόμενα έτη, όσον αφορά τις εισαγωγές μπανάνας από τις τρίτες χώρες που δεν είναι χώρες Αφρικής, Καραϊβικής και Ειρηνικού (ΑΚΕ) (στο εξής: μπανάνες τρίτων χωρών) και τις μη παραδοσιακές εισαγωγές μπανάνας από χώρες ΑΚΕ (στο εξής: μη παραδοσιακές μπανάνες ΑΚΕ). Στο πλαίσιο αυτής της ποσοστώσεως, οι εισαγωγές μπανάνας τρίτων χωρών υπέκειντο σε δασμό 75 ECU ανά τόνο, οι δε εισαγωγές μη παραδοσιακών μπανανών ΑΚΕ σε μηδενικό δασμό.

4 Το άρθρο 19, παράγραφος 1, του κανονισμού 404/93 προέβαινε σε κατανομή της δασμολογικής ποσοστώσεως, ανοίγοντάς την μέχρι ύψους 66,5 % για την κατηγορία των επιχειρηματιών που είχαν ασχοληθεί με την εμπορία μπανάνας τρίτων χωρών και/ή μη παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ (κατηγορία Α), 30 % για την κατηγορία των επιχειρηματιών που ασχολήθηκαν με την εμπορία κοινοτικής μπανάνας και/ή παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ (κατηγορία Β) και 3,5 % για την κατηγορία των εγκατεστημένων στην Κοινότητα επιχειρηματιών οι οποίοι άρχισαν να ασχολούνται με την εμπορία μπανάνας πλην της κοινοτικής και/ή της παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ από το 1992 (κατηγορία Γ).

5 Κατά το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 404/93:

"Βάσει υπολογισμών διενεργούμενων χωριστά για καθεμία των κατηγοριών επιχειρηματιών της παραγράφου 1 [...] κάθε επιχειρηματίας λαμβάνει πιστοποιητικά εισαγωγής σε συνάρτηση με τη μέση ποσότητα μπανάνας που επώλησε στα τρία τελευταία χρόνια για τα οποία υπάρχουν στατιστικά στοιχεία.

[...]

Για το δεύτερο εξάμηνο του 1993, κάθε επιχειρηματίας λαμβάνει πιστοποιητικό βάσει του ημίσεος της μέσης ετήσιας ποσότητας που έθεσε στο εμπόριο κατά τα έτη 1989-1991."

6 Κατά το άρθρο 30 του κανονισμού 404/93:

"Εάν, από τον Ιούλιο 1993, χρειαστεί να ληφθούν ειδικά μέτρα για να γίνει ευκολότερα η μετάβαση από τα καθεστώτα που ίσχυαν πριν τεθεί σε ισχύ ο παρών κανονισμός στο καθεστώς που θεσπίζεται με τον παρόντα κανονισμό, ιδιαιτέρως δε για να ξεπεραστούν σημαντικές δυσκολίες, η Επιτροπή [...] λαμβάνει όλα τα αναγκαία μεταβατικά μέτρα."»

Τα πραγματικά περιστατικά

3 Όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε τα ακόλουθα:

«8 Η προσφεύγουσα είναι επιχείρηση εγκατεστημένη στη Γερμανία, η δραστηριότητα της οποίας συνίσταται στην εμπορία οπωροκηπευτικών. Άρχισε να εμπορεύεται μπανάνες στα τέλη του 1992.

9 Στις 29 Νοεμβρίου 1991, η προσφεύγουσα συνήψε σύμβαση, διεπόμενη από το ολλανδικό δίκαιο, με την εταιρία Ισημερινού Consultban (στο εξής: Consultban), σύμφωνα με τους όρους της οποίας αναλαμβάνει την υποχρέωση να εμπορεύεται μεταξύ 100 000 και 150 000 χαρτοκιβωτίων μπανανών ανά εβδομάδα (στο εξής: σύμβαση).

10 Η σύμβαση προβλέπει ότι η προσφεύγουσα δικαιούται προμήθειας που αντιστοιχεί στο 6 % του πραγματοποιούμενου κύκλου εργασιών. Πάντως, κατά το σημείο 3 του παραρτήματος Β της συμβάσεως, η προσφεύγουσα οφείλει να καταβάλει στην Consultban τη διαφορά μεταξύ του καθαρού προϊόντος των πωλήσεων και των επισήμων τιμών που καταβάλλει η Consultban στους παραγωγούς του Ισημερινού (στο εξής: εγγύηση επιπέδου τιμών).

11 Η διάρκεια ισχύος της συμβάσεως είναι, δυνάμει του άρθρου 4.1 αυτής, επτά έτη. Η ίδια διάταξη προβλέπει την ανανέωση της συμβάσεως για περίοδο επτά ετών, εκτός αν τα μέρη αποφασίσουν διαφορετικά. Η σύμβαση εξακολουθούσε να ισχύει κατά την ημερομηνία ασκήσεως της παρούσας προσφυγής.

12 Το άρθρο 4.1 ορίζει επίσης:

"[...] Τα δύο μέρη δικαιούνται να θέσουν τέλος στην παρούσα σύμβαση πέντε έτη μετά την ημερομηνία της υπογραφής της κατόπιν προειδοποιήσεως 180 ημερών και υπό τον όρο ότι το μέρος που θέτει τέλος στη σύμβαση αποσύρεται πλήρως από την αγορά της μπανάνας στην Ευρώπη για διάρκεια πέντε ετών από την ημερομηνία λήξεως της συμβάσεως. Η απαγόρευση ασκήσεως δραστηριοτήτων ισχύει άμεσα ή έμμεσα για το μέρος στο οποίο παρεμβαίνει το ίδιο, μέσω τρίτου ή ελεγχόμενης εταιρίας."

13 Εξάλλου, κατά το άρθρο 6.3 της συμβάσεως:

"Τα μέρη συμφωνούν ότι έχουν επίγνωση του γεγονότος ότι είναι ενδεχόμενο να ανακύψουν περιστάσεις που θα καθιστούσαν αδύνατη την εκτέλεση των όρων και προϋποθέσεων της παρούσας συμβάσεως. Οι καταστάσεις αυτές ανωτέρας βίας μπορούν να περιλαμβάνουν, χωρίς όμως να περιορίζονται σ' αυτές, ταραχές εντός των οικείων χωρών, τον πόλεμο, κατόπιν ή όχι κηρύξεώς του, φυσικές καταστροφές, απεργίες και άλλα παρόμοια γεγονότα που θα καθιστούσαν αδύνατη την κανονική εξέλιξη των εμπορικών δραστηριοτήτων, επιδημίες, δυσμενείς μετεωρολογικές συνθήκες, όπως πλημμύρες, ξηρασίες κ.λπ., επαναστάσεις ή εξεγέρσεις, καθώς και το κλείσιμο της διώρυγας του Παναμά. Στην περίπτωση κατά την οποία η μη εκτέλεση της παρούσας συμβάσεως οφείλεται σε περίπτωση ανωτέρας βίας, τα δύο μέρη θα προβούν καλοπίστως σε διαπραγματεύσεις προκειμένου να εξεύρουν λύση στο πρόβλημα. Ελλείψει επιτεύξεως λύσεως, η παρούσα σύμβαση θα μπορεί να καταγγελθεί από κάθε ένα από τα μέρη χωρίς δυνατότητα απαιτήσεως αποζημιώσεως. Τα υπό φόρτωση πλοία ή τα πλοία που έχουν ήδη φορτωθεί και βρίσκονται εν πλω εξακολουθούν, πάντως, να διέπονται από την παρούσα σύμβαση."

14 Τέλος, το σημείο 2 του παραρτήματος Β της συμβάσεως προβλέπει:

"[Η Consultban] και [η προσφεύγουσα] συνομολογούν ότι στην περίπτωση κατά την οποία [η προσφεύγουσα] θα προέβαινε στην καταγγελία της παρούσας συμβάσεως για λόγους διαφορετικούς από αυτούς που προβλέπει και κατά την οποία η [Consultban] θα είχε την υποχρέωση να αποζημιώσει τους ιδιοκτήτες σύμφωνα με τις διατάξεις του COA [Contract of Affreightment] μεταξύ των ιδιοκτητών και της [Consultban], [η προσφεύγουσα] θα πρέπει τότε να αποζημιώσει την [Consultban], αμέσως μόλις ζητηθεί από αυτήν γραπτώς, μέχρι ποσού 1 000 000 δολαρίων ΗΠΑ (USD), αφού προσκομισθούν πρόσφορα αποδεικτικά στοιχεία από την [Consultban]."

15 Η προσφεύγουσα άρχισε να εμπορεύεται μπανάνες κατ' εφαρμογή της συμβάσεως στα τέλη του 1992.

16 Ο κανονισμός 404/93 τέθηκε σε ισχύ στις 26 Φεβρουαρίου 1993 και άρχισε να εφαρμόζεται την 1η Ιουλίου 1993.

17 Σύμφωνα με το άρθρο 19, παράγραφος 1, αυτού, η προσφεύγουσα χαρακτηρίστηκε επιχειρηματίας της κατηγορίας Γ. Το 1996, κατόπιν αναλήψεως του ελέγχου μιας επιχειρήσεως, η προσφεύγουσα απέκτησε την ιδιότητα του επιχειρηματία της κατηγορίας Α.

18 Η προσφεύγουσα, δεδομένου ότι έλαβε περιορισμένο μόνον αριθμό αδειών εισαγωγής μπανάνας στην Κοινότητα, αναγκάστηκε να πωλήσει το μεγαλύτερο μέρος των μπανανών που προβλεπόταν στη σύμβαση εκτός της περιοχής αυτής, σε τιμή που συνεπήγετο την εφαρμογή της εγγυήσεως επιπέδου τιμών. Για τον λόγο αυτόν, αναγκάστηκε να καταβάλει στην Consultban 1 661 537 USD το 1994, 4 211 142 USD το 1995 και 1 457 549 USD το 1996.

19 Στις 24 Δεκεμβρίου 1996, ενόψει της αποφάσεως [της 26ης Νοεμβρίου 1996, C-68/95, T. Port, Συλλογή 1996, σ. I-6065], η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να της χορηγήσει, ως μεταβατικό μέτρο δυνάμει του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93, συμπληρωματικές άδειες για την εισαγωγή μπανάνας τρίτων χωρών με τον μειωμένο δασμό των 75 ECU ανά τόνο μέχρι των ακολούθων ποσοτήτων:

— 42 000 τόνων για το 1997 ως επιχειρηματίας της κατηγορίας Α·

— 48 000 τόνων για το 1998 ως επιχειρηματίας της κατηγορίας Α, ή συνολικού ύψους 65 800 τόνων·

— 48 000 τόνων για το 1999 ως επιχειρηματίας της κατηγορίας Α, ή συνολικού ύψους 65 800 τόνων.

20 Με απόφαση της 10ης Ιουλίου 1997 (στο εξής: επίδικη απόφαση), η Επιτροπή δέχθηκε εν μέρει αυτή την αίτηση.

21 Συγκεκριμένα, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 3, της επίδικης αποφάσεως, η προσφεύγουσα έλαβε συμπληρωματικές άδειες εισαγωγής μέχρι, αφενός, του ύψους των ζημιών που είχε υποστεί το 1994 λόγω της εκτελέσεως της συμβάσεως με την Consultban και, αφετέρου, του ποσού του 1 000 000 USD. Με το άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως, η αίτηση της προσφεύγουσας απορρίφθηκε όσον αφορά "περισσότερες άδειες από αυτές που χορηγήθηκαν δυνάμει του άρθρου 1".

22 Το άρθρο 1, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της επίδικης αποφάσεως προβλέπει ότι οι άδειες αυτές εισαγωγής παρέχονται βάσει των ειδικών αποθεμάτων που προβλέπονται για τις περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας στη δασμολογική ποσόστωση. Δυνάμει της παραγράφου 6 του ίδιου αυτού άρθρου, οι ποσότητες μπανάνας που εισάγονται στην Κοινότητα από την προσφεύγουσα βάσει αυτών των αδειών δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη για τον καθορισμό των συνολικών ποσοτήτων της αναφοράς για τα επόμενα έτη.»

4 Υπό τις συνθήκες αυτές η Dürbeck άσκησε, στις 16 Σεπτεμβρίου 1997, προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου με αίτημα τη μερική ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

5 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή.

6 Με τις σκέψεις 39 έως 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκανε, πρώτον, εν μέρει δεκτή την επιχειρηματολογία της Επιτροπής και της Ισπανικής Κυβερνήσεως που αμφισβητούσαν το παραδεκτό ορισμένων ισχυρισμών της Dürbeck. Το Πρωτοδικείο απέρριψε, μεταξύ άλλων, ως εκπρόθεσμο, τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται μεταξύ άλλων από παραβίαση της αρχής της ισότητας μεταχειρίσεως. Συναφώς, είπε τα εξής:

«39 Από το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, προκύπτει ότι το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο πρέπει να περιέχει, μεταξύ άλλων, και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση και ότι απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και

πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Ωστόσο, ο ισχυρισμός που αποτελεί ανάπτυξη λόγου που προβλήθηκε προηγουμένως, άμεσα ή έμμεσα, με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο και συνδέεται στενά με τον λόγο αυτόν πρέπει να κρίνεται παραδεκτός (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 20ής Σεπτεμβρίου 1990, T-37/89, Hanning κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1990, σ. II-463, σκέψη 38, και της 17ης Ιουλίου 1998, T-118/96, Thai Bicycle κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. II-2991, σκέψη 142).

[...]

42 Αντιθέτως, η προσφεύγουσα μόλις με το υπόμνημά της απαντήσεως διατύπωσε, για πρώτη φορά, ένα λόγο που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως. Μολονότι είναι αληθές ότι, σε ορισμένα χωρία του υπομνήματός της αντικρούσεως, η Επιτροπή αναφέρεται σ' αυτή την αρχή, εντούτοις, αυτό το πράττει μόνο παρεμπιπτόντως και σε διαφορετικό πλαίσιο από αυτό εντός του οποίου η προσφεύγουσα αναπτύσσει τον λόγο της. Συγκεκριμένα, στο σημείο 16 του υπομνήματός της αντικρούσεως, η Επιτροπή περιορίζεται να επισημάνει, γενικώς, ότι "προς το συμφέρον της ίσης μεταχειρίσεως όλων των επιχειρηματιών" που, και αυτοί επίσης, αναγκάστηκαν να προσαρμοστούν στις νέες νομικές και οικονομικές συνθήκες, όφειλε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να καταγγείλει τη σύμβαση μέσω καταβολής του ποσού του 1 000 000 USD, "προσδιορίζοντας το εύρος των διατάξεων που ρυθμίζουν την περίπτωση της υπερβολικής χαλεπότητας" (βλ., με το ίδιο πνεύμα, το σημείο 33 του υπομνήματος αντικρούσεως. Ομοίως, στα σημεία 28 και 32 του υπομνήματός της αντικρούσεως, η Επιτροπή περιορίζεται, γενικώς, στη διαπίστωση ότι η λήψη υπόψη, κατά τον καθορισμό των συνολικών ποσοτήτων αναφοράς της προσφεύγουσας για τα επόμενα έτη, των ποσοτήτων που εισήγαγε η προσφεύγουσα μέσω των συμπληρωματικών αδειών θα είχε ως αποτέλεσμα να της χορηγηθεί υπερβολική αντιστάθμιση και, κατ' αυτόν τον τρόπο, να ευνοηθεί σε σχέση με άλλους επιχειρηματίες. Αντιθέτως, με το υπόμνημά της απαντήσεως και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως υποχρέωνε την Επιτροπή να την εξισώσει με τους επιχειρηματίες της κατηγορίας Α, οι οποίοι, όπως και αυτή, είχαν υιοθετήσει ορισμένους τρόπους εμπορικής συμπεριφοράς πριν από τη δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* του σχεδίου κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα της μπανάνας και οι οποίοι, όμως, σε αντίθεση προς αυτήν, μπορούσαν να εξακολουθούν να εμπορεύονται τις μπανάνες τους κατά την περίοδο αναφοράς και,

ως εκ τούτου, καταλήγει στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να τύχει μεταχειρίσεως σαν να είχε πραγματοποιήσει κατά την περίοδο αναφοράς 1989-1991 τις εισαγωγές στις οποίες είχε πράγματι προβεί κατά τα έτη 1993-1995. Ο κατ' αυτόν τον τρόπο αναπτυσσόμενος από την προσφεύγουσα λόγος που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως προσλαμβάνει αναμφισβήτητα αυτοτελή χαρακτήρα σε σχέση με τις προπαρατεθείσες παρατηρήσεις της Επιτροπής και, κατά συνέπεια, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι στηρίζεται σε νομικά ή πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Επομένως, πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτος.»

7 Δεύτερον, επί της ουσίας, το Πρωτοδικείο απέρριψε τα δύο σκέλη του αντλούμενου από παράβαση του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93 λόγου της Dürbeck, εκ των οποίων το ένα αφορούσε το άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως και το έτερο το άρθρο 1, παράγραφος 6, αυτής.

8 Με το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου, η αναιρεσείουσα αμφισβητούσε τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως, καθόσον με το άρθρο 2 αυτής απορρίφθηκε η αίτησή της χορηγήσεως συμπληρωματικών αδειών εισαγωγής κατά το μέτρο που υπερέβαινε τον αριθμό αδειών που αφορά το άρθρο 1, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως. Προς απόρριψη αυτού του πρώτου σκέλους, το Πρωτοδικείο βασίστηκε, μεταξύ άλλων, στους ακόλουθους λόγους:

«76 Όσον αφορά το δεύτερο ζήτημα, δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της ευρείας της ευχέρειας εκτιμήσεως που της αναγνωρίζονται επίσης για τον καθορισμό του περιεχομένου των ληπτέων μέτρων προκειμένου να παρασχεθεί η δυνατότητα στους οικείους επιχειρηματίες να αντιμετωπίσουν τις περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας, περιορισθείσα να χορηγήσει στην προσφεύγουσα συμπληρωματικές άδειες εισαγωγής μέχρι, αφενός, της ζημίας που υπέστη η προσφεύγουσα το 1994 συνεπεία της εκτελέσεως της συμβάσεως και, αφετέρου, του ποσού του 1 000 000 USD.

77 Κατ' αρχάς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη νομιμότητα του άρθρου 2 της επίδικης αποφάσεως, καθόσον με το άρθρο αυτό

αντισταθμίζεται η ζημία που υπέστη το 1994. Βάλλει κατ' αυτής της διατάξεως μόνον καθόσον με αυτήν περιορίστηκε η αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη το 1995 για τα επόμενα έτη στη χορήγηση συμπληρωματικών αδειών εισαγωγής για ποσό 1 000 000 USD, προβάλλοντας, κατ' ουσίαν, ότι δεν είχε την υποχρέωση να καταγγείλει τη σύμβαση προκειμένου να αποδεσμευθεί από αυτήν το 1995, κάνοντας χρήση της ρήτρας που προβλέπεται στο σημείο 2 του παραρτήματος Β της συμβάσεως.

78 Στη συνέχεια, πρέπει να απορριφθεί ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας ότι το σημείο 2 του παραρτήματος Β της συμβάσεως σκοπούσε απλώς να καλύψει, μέχρι του ανωτέρω ποσού, την αίτηση αποζημιώσεως που θα μπορούσε να υποβληθεί στην Consultban από τον πλοιοκτήτη του πλοίου λόγω της μη εκτελέσεως της συμβάσεως ναυλώσεως. Πράγματι, μόνο με τη γραπτή της απάντηση στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα προέβαλε ένα τέτοιο επιχείρημα. Ουδέποτε μέχρι τότε αμφισβήτησε ότι η ρήτρα αυτή της επέτρεπε, εν πάση περιπτώσει, να καταγγείλει τη σύμβαση μέσω καταβολής ποινής 1 000 000 USD στην Consultban.

79 Ενόψει του σκοπού του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93 και του γεγονότος ότι το άρθρο αυτό πρέπει να ερμηνεύεται στενά καθόσον αποτελεί παρέκκλιση από το εφαρμοστέο γενικό σύστημα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή προέβη σε έλλογη εφαρμογή αυτού του άρθρου, εκτιμώντας ότι την υποχρέωνε να αποκαταστήσει μόνον τις δαπάνες στις οποίες αναγκάστηκε να υποβληθεί ο οικείος επιχειρηματίας προκειμένου να προσαρμοστεί στις νέες νομικές συνθήκες.

80 Στην αλληλουχία αυτή, βασίμως έλαβε υπόψη το γεγονός ότι το σημείο 2 του παραρτήματος Β της συμβάσεως επέτρεπε στην προσφεύγουσα να προβεί προώρως στην καταγγελία της, μέσω καταβολής στην Consultban ποσού 1 000 000 USD. Συναφώς, και σε αντίθεση προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, η χρήση αυτής της ρήτρας καταγγελίας δεν θα την ανάγκαζε να αποσυρθεί από την αγορά της μπανάνας επί πέντε έτη, δεδομένου ότι η υποχρέωση αποχωρήσεως από την αγορά προβλεπόταν μόνο στην περίπτωση καταγγελίας της συμβάσεως κατ' εφαρμογή του άρθρου 4.1. Επιπλέον, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε το επιχείρημα αυτό κατά τη διοι-

κητική διαδικασία που προηγήθηκε της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, οπότε η νομιμότητα της αποφάσεως αυτής δεν μπορεί να αμφισβητηθεί βάσει αυτού του επιχειρήματος.

81 Ομοίως, η Επιτροπή βασίμως θεώρησε ότι, αν η προσφεύγουσα είχε συμπεριφερθεί ως συνήθης επιμελής επιχειρηματίας, θα είχε πράγματι καταγγείλει τη σύμβαση για να αποδεσμευθεί από αυτήν το 1995, κάνοντας χρήση της ρήτρας που προβλέπεται στο σημείο 2 του παραρτήματος Β της συμβάσεως προκειμένου να περιορίσει τις ζημίες της. Πράγματι, είναι βέβαιο, ότι η προσφεύγουσα αναγκάστηκε να καταβάλει το ποσό των 1 661 537 USD στην Consultban το 1994 κατ' εφαρμογήν της εγγυήσεως επιπέδου τιμών, ήτοι ποσό ανώτερο από την αποζημίωση του 1 000 000 USD που προβλεπόταν από την ανωτέρω διάταξη, είναι δε πιθανότατο ότι ποσό ανώτερο από αυτό θα έπρεπε επίσης να καταβληθεί βάσει αυτής της εγγυήσεως κατά τα επόμενα έτη.

82 Η προσέγγιση της Επιτροπής ήταν πολλώ μάλλον έλλογη καθόσον η προσφεύγουσα ασκούσε από ολίγου μόνο χρόνου δραστηριότητες στην αγορά της μπανάνας και είχε ευρύ φάσμα δραστηριοτήτων που συνδέονται με άλλα οπωροκηπευτικά.

83 Εξάλλου, στην προσέγγιση αυτή δεν μπορεί να προσδοθεί η έννοια, σε αντίθεση προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, ότι η Επιτροπή την ανάγκαζε να θέσει πράγματι τέλος στη σύμβαση. Στηρίζεται αποκλειστικά στην εκτίμηση, απολύτως δικαιολογημένη, ότι η Κοινότητα δεν όφειλε να υποστεί τις συνέπειες της εμπορικής αποφάσεως της προσφεύγουσας να συνεχίσει την εκτέλεση της συμβάσεως παρά τις ζημίες που η εκτέλεση αυτή συνεπήγετο.

84 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή εφάρμοσε ορθώς το άρθρο 30 του κανονισμού 404/93, θεσπίζοντας το άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως.

85 Κατά συνέπεια, το πρώτο μέρος της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.»

9 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η Dürbeck αμφισβητούσε τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως καθόσον, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 6, αυτής, οι ποσότητες μπανάνας που εισήχθησαν στην Κοινότητα με συμπληρωματικές άδειες εισαγωγής δεν ελήφθησαν υπόψη κατά τον καθορισμό των συνολικών ποσοτήτων αναφοράς για τα επόμενα έτη. Για την απόρριψη αυτού του δεύτερου σκέλους του λόγου, το Πρωτοδικείο βασίστηκε, μεταξύ άλλων, στους ακόλουθους λόγους:

«93 Κατέστη σαφές ανωτέρω, στο πλαίσιο της εξετάσεως του πρώτου μέρους της προσφυγής, ότι η Επιτροπή δεν υπερέβη τα όρια της ευρείας της ευχέρειας εκτιμήσεως, κρίνοντας ότι η χορήγηση, στην προσφεύγουσα, συμπληρωματικών αδειών εισαγωγής μέχρι, αφενός, των ζημιών που υπέστη λόγω της εκτελέσεως της συμβάσεως το 1994 και, αφετέρου, ποσού 1 000 000 USD επέτρεπε την επίλυση των προβλημάτων στην περίπτωση υπερβολικής χαλεπότητας την οποία αυτή αντιμετώπιζε.

94 Υπό τις περιστάσεις αυτές, ουδόλως δικαιολογούνταν να χορηγηθεί στην προσφεύγουσα οποιοδήποτε συμπληρωματικό πλεονέκτημα κατ' εφαρμογήν του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93, όπως το να ληφθούν υπόψη ποσότητες μπανάνας που είχαν εισαχθεί μέσω των ανωτέρω αδειών κατά τον καθορισμό των ποσοτήτων αναφοράς βάσει των δασμολογικών ποσοστώσεων των επομένων ετών.

95 Εξάλλου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή και η προσφεύγουσα παραδέχθηκαν ότι η περίπτωση της υπερβολικής χαλεπότητας που υπέστη η προσφεύγουσα θα μπορούσε να αντισταθμιστεί μέσω της παροχής κατ' αποκοπήν χρηματικού ποσού και όχι με τη χορήγηση συμπληρωματικών αδειών εισαγωγής.

96 Τα συμπεράσματα αυτά δεν μπορούν να αποδυναμωθούν από την επιχειρηματολογία που αντλεί η προσφεύγουσα από τον κανονισμό [ΕΚ] 2601/97 [της Επιτροπής, της 17ης Δεκεμβρίου 1997, για την καθιέρωση αποθέματος για να επιλυθούν περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας σε εφαρμογή του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93 του Συμβουλίου, για το έτος 1998 (ΕΕ L 351, σ. 19)], ο οποίος περιορίζεται στη δημιουργία αποθέματος 20 000 τόνων προκειμένου να καταστεί δυνατή η θέσπιση μεταβατικών μέτρων για την επίλυση των προβλημάτων στις περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας. Το γεγονός ότι, στο άρθρο 1, ο κανονισμός αυτός ορίζει ότι το εν λόγω απόθεμα καταλογίζεται στην ποσότητα της δασμολογικής ποσοστώσεως που αναφέρεται στο άρθρο 18 του κανονισμού 404/93 ουδόλως συνεπάγεται ότι οι χορηγούμενες στο πλαίσιο του αποθέματος ποσότητες πρέπει κατ' ανάγκη να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό των ποσοτήτων αναφοράς για τα επόμενα έτη.

[...]

99 Κατά συνέπεια, το δεύτερο μέρος της προσφυγής είναι αβάσιμο και, επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.»

Η αίτηση αναιρέσεως

10 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Dürbeck ζητεί από το Δικαστήριο να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση και να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

11 Η Dürbeck προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι υπέπεσε σε νομική πλάνη καθόσον απέρριψε ως απαράδεκτο τον λόγο της που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της ισότητας μεταχειρίσεως (πρώτος λόγος αναιρέσεως), διότι θεώρησε ότι το παράρτημα Β, σημείο 2, της συμβάσεως της έδινε τη δυνατότητα να προβεί προώρως στην καταγγελία της (δεύτερος λόγος αναιρέσεως) και έκρινε νόμιμη την άρνηση της Επιτροπής να λάβει υπόψη, κατά τον καθορισμό των ποσοτήτων αναφοράς για τα επόμενα έτη βάσει των δασμολογικών ποσοστώσεων, τις άδειες που χορηγήθηκαν

προκειμένου να επιλυθούν τα προβλήματα στην περίπτωση υπερβολικής χαλεπότητας που αντιμετώπιζε (τρίτος λόγος αναιρέσεως).

12 Η Επιτροπή και η Γαλλική Δημοκρατία φρονούν ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη ή ως προδήλως αβάσιμη.

13 Το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως ως απαράδεκτης, καθόσον με αυτή ζητείται η ολική ακύρωση της επίδικης αποφάσεως και η απόρριψη της προσφυγής ως αβάσιμης κατά τα λοιπά.

14 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

15 Η Dürbeck ισχυρίζεται ότι ο Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου δεν περιορίζει το δικαίωμα των διαδίκων να επικαλούνται νέο ισχυρισμό που στηρίζεται σε στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Εν προκειμένω, το γεγονός ότι η Επιτροπή επικαλείται για πρώτη φορά με το υπόμνημά της αντικρούσεως την ανάγκη διασφαλίσεως της ισότητας μεταχειρίσεως όλων των επιχειρηματιών σύμφωνα με την αρχή της ισότητας μεταχειρίσεως συνιστά ένα τέτοιο στοιχείο. Κατά την Dürbeck, ο λόγος που προέβαλε, εν προκειμένω, για πρώτη φορά στο στάδιο της υποβολής του υπομνήματος απαντήσεως συνιστά την «αντίστροφη όψη του νομί-

σματος» ενός λόγου που η Επιτροπή προέβαλε για πρώτη φορά με το υπόμνημά της αντικρούσεως. Η αναιρεσείουσα συμφωνεί ότι δεν περιορίζεται στην αμφισβήτηση του βασίμου της επιχειρηματολογίας της Επιτροπής, αλλά ότι χρησιμοποίησε αυτήν προκειμένου να αποδείξει στο αποτέλεσμα πού θα είχε καταλήξει η ορθή εφαρμογή της αρχής της ισότητας μεταχειρίσεως προς όφελός της.

16 Η Dürbeck προσθέτει ότι, κατά το μέτρο που η υποχρέωση τηρήσεως της αρχής της ισότητας μεταχειρίσεως δεν μνημονεύεται στην επίδικη απόφαση, μπορούσε να θεωρήσει ότι το αντικείμενο της παρούσας διαφοράς περιοριζόταν σ' αυτήν και ότι δεν υφίστατο λόγος να επικαλεστεί από μόνη της και εκ των προτέρων οποιονδήποτε αμυντικό ισχυρισμό της Επιτροπής που δεν μπορούσε να γνωρίζει. Επομένως, κακώς το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε τον λόγο που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της ισότητας μεταχειρίσεως.

17 Επιβάλλεται να τονιστεί ότι το Πρωτοδικείο ορθώς υπενθύμισε, στη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι από το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, προκύπτει ότι το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο πρέπει να περιέχει, μεταξύ άλλων, συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση και ότι απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Στην ίδια σκέψη, το Πρωτοδικείο ορθώς υπενθύμισε επίσης ότι ισχυρισμός που αποτελεί ανάπτυξη λόγου που προβλήθηκε προηγουμένως, άμεσα ή έμμεσα, με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο και συνδέεται στενά με τον λόγο αυτόν πρέπει να κρίνεται παραδεκτός.

18 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αναιρεσείουσα διατύπωσε, για πρώτη φορά με το υπόμνημά της απαντήσεως, ένα λόγο που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και ότι αυτός προσλαμβάνει αναμφισβήτητα αυτοτελή χαρακτήρα σε σχέση με τις προπαρατεθείσες παρατηρήσεις της Επιτροπής στο υπόμνημά της αντικρούσεως.

19 Το Πρωτοδικείο ορθώς συνήγαγε απ' αυτές τις διαπιστώσεις, που δεν αμφισβητούνται ενώπιον του Δικαστηρίου, ότι ο οικείος λόγος έπρεπε να κριθεί απαράδεκτος, κατά το μέτρο που δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι βασίζεται σε νομικά ή πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Πράγματι, υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες, τίποτε δεν εμπόδιζε την αναιρεσείουσα να προβάλει αυτόν τον λόγο με την προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου.

20 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

21 Η Dürbeck ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο αγνόησε τη σημασία που τα συμβαλλόμενα μέρη θέλησαν να αποδώσουν στο σημείο 2 του παραρτήματος Β της συμβάσεως, καθόσον έκρινε, με τη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι αυτή η ρήτρα επέτρεπε στην αναιρεσείουσα να προβεί στην καταγγελία της συμβάσεως χωρίς ιδιαίτερο λόγο μέσω καταβολής ποινής 1 000 000 USD στην Consultban. Το δικαίωμα των μερών να καταγγείλουν την ίδια τη σύμβαση, σύμφωνα με τους όρους της, ρυθμίζεται λεπτομερώς στα άρθρα 4.1 και 6.3 αυτής.

22 Η Dürbeck προβάλλει ότι η Consultban σκοπούσε, με την επίμαχη ρήτρα, αποκλειστικά στην προστασία της κατά των αιτημάτων αποζημιώσεως που θα μπορούσαν να υποβάλουν σ' αυτήν οι πλοιοκτήτες, στο πλαίσιο των συμβάσεων ναυλώσεως σε περίπτωση καταγγελίας, εκ μέρους της προσφεύγουσας, της συμβάσεως με την Conslultban για λόγους διαφορετικούς από τους εκτιθέμενους σ' αυτήν. Γι' αυτόν τον λόγο, η εκπλήρωση των εκ της εγγυήσεως υποχρεώσεων της προσφεύγουσας είχε περιληφθεί σε παράρτημα της συμβάσεως. Η Dürbeck ισχυρίζεται ότι, σύμφωνα με αυτή την ερμηνεία της επίμαχης ρήτρας, δεν υπήρχε λόγος να γίνει επίκλησή της κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, κατά την οποία άλλωστε δεν είχε την ευκαιρία προηγουμένης της λήψεως της αποφάσεως ακροάσεως, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν είχε υποβάλει σχετικώς κανένα ερώτημα. Κατά την Dürbeck, η

τελευταία συμμετείχε στη συζήτηση μόνον επ' ευκαιρία ερωτήματος του Πρωτοδικείου σχετικά με το περιεχόμενο αυτής της ρήτρας.

23 Επομένως, αντιθέτως προς ό,τι διαπιστώνει το Πρωτοδικείο στη σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν τίθεται ζήτημα πρόωρης καταγγελίας της συμβάσεως, κατά το μέτρο που δεν πληρούνται οι όροι του άρθρου της 6.3. Η Επιτροπή υποχρεούται να τηρεί την αρχή της εφαρμογής των συμβάσεων, την οποία το Πρωτοδικείο δεν τήρησε καθόσον έκρινε, με τη σκέψη 83, «ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να υποστεί τις συνέπειες της εμπορικής αποφάσεως της προσφεύγουσας να συνεχίσει την εκτέλεση της συμβάσεως παρά τις ζημίες που η εκτέλεση αυτή συνεπήγετο».

24 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, μόνον το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός των περιπτώσεων που η ουσιαστική ανακρίβεια των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του υποβλήθηκαν, καθώς και για την εκτίμηση των περιστατικών αυτών. Η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκείμενο, ως τέτοιο, στον έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 21ης Ιουνίου 2001, C-280/99 P, C-281/99 P και C-282/99 P, Moccia Irme κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-4717 σκέψη 78).

25 Με τη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο απέρριψε το επιχείρημα της αναιρεσείουσας που αντλείται από στενή ερμηνεία του παραρτήματος Β, σημείο 2, της συμβάσεως, τονίζοντας ότι η αναιρεσείουσα προέβαλε ένα τέτοιο επιχείρημα μόνο με τη γραπτή της απάντηση στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και ότι έως τότε ουδέποτε είχε αμφισβητήσει ότι η ρήτρα αυτή της επέτρεπε, εν πάση περιπτώσει, να καταγγείλει τη σύμβαση μέσω καταβολής ποινής 1 000 000 USD στην Consultban.

26 Όπως άλλωστε ορθώς τόνισε η Ισπανική Κυβέρνηση, η Dürbeck είχε αναφέρει στο εισαγωγικό της δίκης ενώπιον του Πρωτοδικείου δικόγραφο, παραπέμποντας ρητώς στο παράρτημα Β, σημείο 2, της συμβάσεως, τη δυνατότητα πρόωρης καταγγελίας αυτής «για λόγους άλλους από τους προβλεπομένους», διευκρινίζοντας ότι σε μια τέτοια περίπτωση «δεσμευόταν να αποζημιώσει την Consultban μέχρι ύψους 1 000 000 USD».

27 Επομένως, το Πρωτοδικείο μπορούσε, χωρίς να παραποιήσει τα πραγματικά περιστατικά, να διαπιστώσει ότι το παράρτημα Β, σημείο 2, της συμβάσεως επέτρεπε στην αναιρεσείουσα να προβεί προώρως σε καταγγελία της μέσω καταβολής ποινής 1 000 000 USD στην Consultban. Επομένως, το Πρωτοδικείο ορθώς τόνισε, με τη σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή βασίμως θεώρησε ότι, αν η προσφεύγουσα είχε συμπεριφερθεί ως συνήθης επιμελής επιχειρηματίας, θα είχε πράγματι καταγγείλει τη σύμβαση βάσει του παραρτήματος Β, σημείο 2, της συμβάσεως, προκειμένου να περιορίσει τις ζημίες της.

28 Επομένως, και ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

29 Η Dürbeck ισχυρίζεται ότι, αν και η Επιτροπή διαθέτει ευρεία ευχέρεια εκτιμήσεως για τον καθορισμό του τρόπου με τον οποίο λαμβάνονται υπόψη οι προσωρινές δυσχέρειες που συνδέονται με την εγκαθίδρυση της κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα της μπανάνας (στο εξής: ΚΟΑ) (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση T. Port), ωστόσο το περιθώριο εκτιμήσεώς της δεν είναι απεριόριστο.

30 Κατά την Dürbeck, η Επιτροπή έπρεπε να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους έκρινε αναγκαίο να παράσχει αντιστάθμιση υπό μορφή συμπληρωματικών αδειών εισαγωγής που δεν είχαν ληφθεί υπόψη κατά τον υπολογισμό των ποσοτήτων αναφοράς για τα επόμενα έτη, αντί να καταβάλει την οφειλόμενη αποζημίωση σε μετρητά.

31 Η Dürbeck τονίζει ότι, κατά την άποψη της Επιτροπής, υπέστη ζημία που έγκειται στην καταβολή χρηματικού ποσού στην Consultban. Θα ήταν εύλογο να αποζημιωθεί με το ποσό αυτό αντί να της χορηγηθούν συμπληρωματικές άδειες εισαγωγής και να της επιβληθεί ο κίνδυνος εμπορίας αυτών των μπανανών αν οι εισαγωγές αυτών δεν λαμβάνονταν υπόψη κατά τον υπολογισμό των ποσοτήτων αναφοράς για τα επόμενα έτη.

32 Η Dürbeck εκτιμά ότι η Επιτροπή δεν είχε δικαίωμα να θεσπίσει εξαιρετικό καθεστώς εις βάρος της κατά παρέκκλιση από τον κανονισμό 404/93. Πράγματι, κατ' αυτήν, η Επιτροπή δεν μπορούσε, αφού επέλεξε να της χορηγήσει συμπληρωματικές άδειες εισαγωγής λόγω της συνδρομής περιπτώσεως υπερβολικής χαλεπότητας, να αρνηθεί να λάβει υπόψη αυτές τις άδειες κατά τον υπολογισμό των ποσοτήτων αναφοράς, σύμφωνα με το άρθρο 19 του κανονισμού 404/93, για τον λόγο ότι αυτή η επιλογή θα μπορούσε να συνεπάγεται, σε συνάρτηση με την εξέλιξη της ΚΟΑ, υπερβολική αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη. Εφόσον ο κανονισμός 404/93 προβλέπει, στο άρθρο του 19, καθεστώς βάσει του οποίου όλες οι εισαγωγές που γίνονται κατά τη διάρκεια μιας περιόδου αναφοράς πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον υπολογισμό των δασμολογικών ποσοστώσεων για τα επόμενα έτη, η Επιτροπή δεν μπορούσε να αποκλίνει από αυτό το υπέρτερης ισχύος καθεστώς παρά μόνο σε περίπτωση που υφίστατο σχετικός λόγος, που δεν συντρέχει εν προκειμένω.

33 Όσον αφορά το επιχείρημα κατά το οποίο η Επιτροπή όφειλε να καταβάλει στην αναιρεσείουσα χρηματικό ποσό προκειμένου να την αποζημιώσει για την υπερβολική χαλεπότητα που αντιμετώπιζε, αντί να της χορηγήσει συμπληρωματικές άδειες εισαγωγής, αρκεί να τονιστεί ότι η Dürbeck σε καμία περίπτωση δεν επικαλέστηκε έναν τέτοιο ισχυρισμό ενώπιον του Πρωτοδικείου. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, αν επιτρεπόταν σε διάδικο να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου, τούτο θα σήμαινε ότι ο διάδικος αυτός θα έχει τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα επί των αιτήσεων αναιρέσεως είναι περι-

ορισμένη, διαφορά με ευρύτερο περιεχόμενο απ' ό,τι η διαφορά που εκδίκασε το Πρωτοδικείο. Στο πλαίσιο αναιρέσεως, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται συνεπώς στον έλεγχο της νομικής λύσεως την οποία έδωσε το Πρωτοδικείο ενόψει των ισχυρισμών που προβλήθηκαν και εξετάστηκαν ενώπιόν του (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη της 25ης Ιανουαρίου 2001, C-111/99 P, Lech-Stahlwerke κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-727, σκέψη 25).

34 Συνεπώς, αυτό το επιχείρημα είναι προδήλως απαράδεκτο.

35 Όσον αφορά το επιχείρημα κατά το οποίο η Επιτροπή όφειλε, εφόσον αποφάσισε να χορηγήσει στην προσφεύγουσα συμπληρωματικές άδειες εισαγωγής λόγω συνδρομής περιπτώσεως υπερβολικής χαλεπότητας, να λάβει υπόψη, κατά τον καθορισμό των ποσοτήτων αναφοράς για τα επόμενα έτη, τις σχετικές ποσότητες μπανάνας, επιβάλλεται να τονιστεί ότι το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη, αφού τόνισε, με τη σκέψη 93 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα μέτρα που έλαβε η Επιτροπή επέτρεπαν την επίλυση των προβλημάτων στην περίπτωση υπερβολικής χαλεπότητας που αντιμετώπιζε η αναιρεσείουσα και έκρινε, με τη σκέψη 94 της ιδίας αποφάσεως, ότι ουδόλως δικαιολογούνταν η χορήγηση στην προσφεύγουσα οποιουδήποτε συμπληρωματικού πλεονεκτήματος κατ' εφαρμογήν του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93, όπως η λήψη υπόψη των ποσοτήτων μπανάνας που είχαν εισαχθεί μέσω των ανωτέρω αδειών κατά τον καθορισμό των ποσοτήτων αναφοράς βάσει των δασμολογικών ποσοστώσεων των επομένων ετών.

36 Επίσης, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε, με τη σκέψη 96 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι ο προπαρατεθείς κανονισμός (ΕΚ) 2601/97 ορίζει, στο άρθρο 1, το εν λόγω απόθεμα σε 20 000 τόνους, το οποίο καταλογίζεται στην ποσότητα της δασμολογικής ποσοστώσεως που αναφέρεται στο άρθρο 18 του κανονισμού 404/93 προκειμένου να μπορούν να ληφθούν προσωρινά μέτρα ενόψει της επιλύσεως των προβλημάτων σε περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας σε 20 000 τόνους, ουδόλως συνεπάγεται ότι οι χορηγούμενες στο πλαίσιο αυτού του αποθέματος ποσότητες πρέπει κατ' ανάγκη να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό των ποσοτήτων αναφοράς για τα επόμενα έτη.

37 Πράγματι, η χορήγηση συμπληρωματικών αδειών εισαγωγής βάσει του μεταβατικού καθεστώτος του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93 εξαρτάται από την προϋπόθεση

ότι ένα τέτοιο μέτρο σκοπεί στη διευκόλυνση της μεταβάσεως των εθνικών καθεστώτων στην ΚΟΑ και ότι είναι αναγκαία προς τούτο (βλ., υπ' αυτή την έννοια, μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση T. Port, σκέψη 35). Επομένως, ένας επιχειρηματίας δεν μπορεί να επικαλεστεί κεκτημένο δικαίωμα λήψεως υπόψη των ποσοτήτων αναφοράς που προκύπτουν από τέτοιες εξαιρετικές περιστάσεις, προκειμένου για τον καθορισμό, σύμφωνα με τις γενικές διατάξεις της ΚΟΑ, των ποσοτήτων αναφοράς για τα επόμενα έτη, εφόσον, όπως διαπίστωσε εν προκειμένω το Πρωτοδικείο, η Επιτροπή μπόρεσε να προβεί εγκαίρως στην εκτίμηση ότι η εν λόγω προσωρινή χορήγηση συμπληρωματικών αδειών επέτρεπε την αντιμετώπιση των διαπιστωθεισών προσωρινών δυσχερειών.

38 Υπ' αυτές τις συνθήκες, αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο.

39 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη και ότι επιβάλλεται, ως εκ τούτου, να απορριφθεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

40 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Επειδή η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της αναιρεσείουσας και η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του ιδίου κανονισμού, τα κράτη μέλη και τα κοινοτικά όργανα που παρεμβαίνουν στη διαφορά φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Anton Dürbeck GmbH στα δικαστικά έξοδα.

3) Η Γαλλική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 13 Νοεμβρίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Η Πρόεδρος του τρίτου τμήματος

F. Macken